

Bydgoszcz, 07.09.2020 r.

LEG/2020/29/P

Pani Anna Moskwa
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi
Śródlądowej

Szanowne Pani Minister,

Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie” odbiera od swoich członków coraz więcej zgłoszeń o przedłużających się postępowaniach administracyjnych w zakresie rozpatrywania wniosków o skrócenie terminów obowiązywania taryf prowadzonych przez organ regulacyjny PGW Wody Polskie. Przewlekłość rozpatrywania wniosków, a także naruszenia obowiązujących norm prawa, zobligowały nas do wystosowania niniejszego pisma.

Pierwszym bardzo niepokojącym zjawiskiem jest sugerowanie przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnym takiej modyfikacji wniosku, aby kwota stawek i opłat za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków odpowiadała społecznym oczekiwaniom organu regulacyjnego. Organ wręcz wprost wskazywał na konieczność uwzględnienia interesu społecznego, na konsekwencje ekonomiczne wywołane COVID-19. W tym miejscu należy przypomnieć art. 7 Konstytucji RP zobowiązujący organy Wód Polskich do działania wyłącznie w granicach i na podstawie przepisów prawa. Każda zatem czynność organu w toku postępowania administracyjnego wymaga umocowania w normie prawnej bezpośrednio regulującej tą kwestię. Postawa organu nakłaniająca do zmiany wniosku w interesie społecznym nie znajduje jakiegokolwiek umocowania w jakiegokolwiek normie prawnej. Jest to zatem ewidentnie działanie *contra legem*.

IGWP wskazuje, iż to właśnie zmiana sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, spowodowana wzrostem kosztów niezależnych od przedsiębiorstwa (m.in. wysokości podatku od nieruchomości, czynszu dzierżawnego, kosztów energii elektrycznej), zmusiła niektóre z nich do składania do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie wniosków o skrócenie terminów obowiązywania taryf.

Za niezgodne z prawem Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie” uznaje również notoryczne powoływanie art. 50 kpa, który to przepis ma stanowić podstawę żądań organu wobec przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Są to żądania, które wcale nie polegają na wyjaśnieniu czegokolwiek, a tylko sugerujące np. na skorygowania, uwzględnienia itp.

Art. 50 kpa nie może stanowić wytrychu dla organu w kwestii oczekiwania od wnioskodawców zachowań pożądaných przez organ. Należy zdecydowanie wskazać organowi regulacyjnemu, jaki jest cel i zakres stosowania art. 50 kpa.

Zdecydowanie negatywnym zjawiskiem jest bardzo przewlekłe prowadzenie postępowań. Nie ulega żadnej wątpliwości, że każdy wniosek taryfowy, winien być rozpatrzony bądź to pozytywnie, bądź to negatywnie, w terminie 45 dni. Termin określony przez ustawodawcę jest bardzo racjonalny i uwzględnia w istocie szybkość procedowania w sprawach taryfowych. Jest to szczególnie istotne, kiedy w grę wchodzi skrócenie okresu obowiązywania taryfy. Tymczasem notoryczną praktyką jest naruszanie przez organ regulacyjny 45-dniowego terminu na wydanie decyzji pozytywnej lub negatywnej. Przekroczenie tego terminu nie jest jedynie kwestią naruszenia norm prawa procesowego, ale pociąga za sobą również skutki w zakresie prawa materialnego, polegające na tym, że taryfa objęta wnioskiem wchodzi w życie po upływie 120 dni od dnia złożenia wniosku. Choć *expressis verbis* skutek ten wiąże się jedynie z zatwierdzeniem taryfy, *per analogiam legis* musi być stosowany również do skrócenia taryfy. W przypadku skrócenia taryfy ustawodawca nie przewidział żadnej konsekwencji, a zatem analogia *legis* jest tu w pełni uzasadniona.

Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, które po upływie 45 dni, a także po upływie 120 dni liczonych od złożenia wniosku, wprowadzają taryfę, która „za milczącą zgodą organu” weszła w życie, spotykają się z krytycznym stanowiskiem organu regulacyjnego, kwestionującym tego typu działanie oraz grożącym wszczęciem postępowań represyjnych. Taka postawa organu regulacyjnego, która z jednej strony uchybia 45-dniowemu terminowi na wydanie decyzji, a z drugiej w sposób nieuzasadniony odwołuje się do norm represyjnych, nie znajduje akceptacji IGWP.

W wyroku z dnia 16 kwietnia 2020 r. w sprawie o sygn. I GSK 514/20 NSA wyraźnie wskazał, jaki jest charakter prawny 45-dniowego terminu na wydanie decyzji, a co ważne, jakie są skutki uchybienia temu terminowi.

Informując Panią Minister o występujących praktykach organu regulacyjnego liczymy na podjęcie działań, których efektem będzie, zgodny z prawem, przebieg procesu weryfikacji taryf. Ma to niezwykle istotne znaczenie dla przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych w dobie wyzwań z jakimi przychodzi się mierzyć firmom, praktycznie w każdym z obszarów działalności.

Izba wskazuje, że upowszechnienie ww. praktyk Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zwłaszcza w obliczu kończącego się 3 letniego okresu obowiązywania taryf zatwierdzonych w 2018 roku i konieczności złożenia nowych wniosków taryfowych na kolejne 3 lata przez zdecydowaną większość przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, w sposób istotny może zagrozić realizacji inwestycji służących ochronie środowiska i gospodarki wodnej, do których przedsiębiorstwa są zobowiązane.

2 *porządkiem*

Dorota Jakuta

Dorota Jakuta
Prezes Izby